

POSTANOWIENIE

30 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 30 kwietnia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa S. w B.
przeciwko J.R.
z udziałem interwenienta ubocznego S. spółki akcyjnej w S.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej J.R.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z 13 grudnia 2024 r., I AGa 19/24,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza od J.R. na rzecz S. w B. 5 400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu niniejszego postanowienia do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 15 grudnia 2023 roku Sąd Okręgowy w Białymstoku zasądził od pozwanego J.R. na rzecz S. w B. 600 799,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 stycznia 2022 r. do dnia zapłaty (pkt 1); umorzył postępowanie o zapłatę 3 438,67 zł wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 stycznia 2022 r. do dnia zapłaty (pkt 2); oddalił powództwo w pozostałym

zakresie (pkt 3) i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 42 709,58 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od uprawomocnienia wyroku do dnia zapłaty (pkt 4).

Wyrokiem z 13 grudnia 2024 r. Sąd Apelacyjny w Białymstoku oddalił apelację pozwanego i orzekł o kosztach postępowania.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną, w której zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w całości. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego prowadzącego się do rozstrzygnięcia, który uczestnik procesu budowlanego winien decydować o zaakceptowaniu zmiany do projektu budowlanego w przypadku prezentowania sprzecznych stanowisk przez projektanta pełniącego nadzór autorski nad projektem i inspektora nadzoru inwestorskiego oraz jak w związku z tym rozkłada się odpowiedzialność uczestników procesu budowlanego za szkodę powstałą z tego tytułu.

Skarżący wskazał zarazem, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ inspektorowi nadzoru przypisano odpowiedzialność za to, że nie zaakceptował materiałów, które nie posiadały opinii ITB (a był uprawniony do tego, by tej opinii żądać z uwagi na różnicę, z jakiego materiału były wykonane oba produkty) oraz wskazywał na fakt, że dokumentacja projektowa przewiduje inne materiały, co spowodowało przeniesienie na inspektora nadzoru uprawnień, których w rzeczywistości nie posiadał, to jest uprawnienia do akceptacji materiałów innych, niż przewidziane w dokumentacji projektowej.

W odpowiedzi powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Odpowiedź na skargę wniósł także interwenient uboczny, który wnosil o jej uwzględnienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna, nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie zostać przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08).

Z kolei oczywista zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) zachodzi wówczas, gdy z treści skargi bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że wadliwości przytoczone w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Konieczne jest w związku z tym wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającej na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego

z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; postanowienie Sądu Najwyższego z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 r., nr 4, poz. 75; postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06). Wymaga przy tym podkreślenia, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 8 października 2015 r., IV CSK 189/15). Wynikająca z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej ma charakter wyjątkowy. W konsekwencji, w judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że skarga kasacyjna jest zasadna w stopniu „oczywistym”, jeżeli można ją stwierdzić „na pierwszy rzut oka”, bez potrzeby pogłębionego badania okoliczności sprawy (zob. postanowienie SN z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07).

Bliższa analiza skargi kasacyjnej wykazała, że powołane wyżej przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. nie zostały wykazane. Skarżący pomija bowiem, że 13 sierpnia 2014 r. powodowy szpital zawarł z pozwanym J.R. umowę na usługę nadzoru inwestorskiego. Szczegółowy zakres zadań pozwanego jako inspektora nadzoru inwestorskiego w czasie realizacji inwestycji określał pkt IV załącznika nr 1 do umowy. Pozwany był zobowiązany m. in. do decydowania o dopuszczeniu do stosowania lub odrzucenia materiałów i wszystkich elementów i urządzeń przewidzianych do realizacji robót (ust. 4), zajmowania stanowiska w sprawie przeprowadzenia niezbędnych ekspertyz i badań technicznych (ust. 6 lit. b). Dodatkowo zgodnie z ust. 7 pkt IV załącznika nr 1 do umowy pozwany był upoważniony m.in. do podejmowania decyzji o dopuszczeniu do użycia materiałów posiadających atest producenta i zgłaszania zamawiającemu (powodowi) zlecenia wykonawcy przeprowadzania dodatkowych badań materiałów budzących wątpliwości co do jakości.

Na mocy umowy pozwany był zatem zobowiązany m.in. do akceptacji i wyrażania zgody na stosowanie przez wykonawcę materiałów i rozwiązań zamiennych, co zostało szczegółowo zreferowane przez Sądy *meriti*. Ponościł też pełną odpowiedzialność względem powoda, jak i bezpośrednio względem osób trzecich, za wszystkie szkody wyrządzone wskutek niewykonania lub nienależytego

wykonania umowy (§ 2 ust. 7 umowy). Istota sporu sprowadzała się zaś do oceny czy pozwany dochował należytej staranności przy realizacji obowiązków wynikających z pełnienia funkcji inspektora nadzoru. Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wykonawca przedłożył liczne dowody celem wykazania, że proponowane rozwiązanie zamienne w zakresie sufitu podwieszanego stanowi rozwiązanie równoważne względem rozwiązania przedstawionego w projekcie. Składały się na nie m.in. stanowisko projektantki sprawującej nadzór autorski, ekspertyzy trzech niezależnych, zewnętrznych podmiotów, certyfikaty, atesty higieniczne, oświadczenie producenta, wykaz placówek służby zdrowia, w których zastosowano odnośne rozwiązanie zamienne, stanowisko kierownika budowy itd. Jak wynika z dokonanych w sprawie ustaleń, uzyskanie opinii ITB nie było możliwe ze względu na odpowiedź odmowną. ITB poinformował, że nie może wskazywać systemów sufitowych podwieszanych ani porównywać ich właściwości w kontekście wyboru oferenta dla potrzeb inwestycji.

Pomimo zgromadzonej, obszernej dokumentacji inspektor nadzoru obstawał przy negatywnym stanowisku co do możliwości przyjęcia, że alternatywne sufity stanowią „rozwiązanie równoważne” w rozumieniu umowy, w zasadzie opierając je na subiektywnym przeświadczeniu, niepopartym dowodami. Skutkowało to powstaniem szkody po stronie powoda i stanowiło podstawę do zasądzenia na jego rzecz odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy z 13 sierpnia 2014 r. o pełnienie nadzoru inwestorskiego.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1, 1¹ i 3 w związku z art. 99 k.p.c. i § 2 pkt 7, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Agnieszka Jurkowska-Chocyk

A.G.

[a.]